

การพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมการอ่านคำควบกล้ำ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
Development of skill training to encourage
diphthong reading of mathayomsuksa 1 students.

ประพันธ์ สังกการ*
Prapan Sangkan

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) รูปแบบการวิจัยที่ใช้คือการวิจัยเชิงทดลองแบบ One group pretest - posttest design ใช้ระยะเวลาในการทดลองจำนวน 10 ชั่วโมง เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แผนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ แบบทดสอบวัดทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำ และแบบฝึกทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำ สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ t – test แบบ Dependent Group ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ABSTRACT

This research. It is intended to develop a diphthong practice for students. Mathayom 1 High School The sample consisted of 15 students in Mathayom Wat Makutkasat School, and 15 students were randomly selected by purposive sampling. One group pretest - posttest design. The duration of the experiment was 10 hours. Lesson plans using skill training Diphthong ability test Diphthong practice Statistics used to test the hypothesis are t-test Dependent Group. The ability to pronounce the diphthongs of the students after using the skill training was higher than before using the skill training at the .01 level of significance.

คำสำคัญ   แบบฝึกทักษะ, การอ่านออกเสียง, คำควบกล้ำ
Keyword   Exercises, reading aloud, diphthongs.

---

* นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย, หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน และเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ การติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยกันนั้นจะสัมฤทธิ์ผลเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับการใช้ภาษาสื่อสารด้วยการพูดหรือภาษาเขียนก็ได้ ในด้านการศึกษาภาษาจัดเป็นวิชาทักษะอันเป็นพื้นฐานนำไปสู่การเรียนรู้วิชาอื่น ๆ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในส่วนของสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระการอ่านได้กำหนดให้ผู้เรียนมีทักษะการอ่าน ในการอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่างๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันผู้เรียนมีทักษะทางภาษาเพื่อการสื่อสารและนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ มุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนให้ได้รับความรู้แบบองค์รวม ทั้งด้านความรู้ทักษะกระบวนการ และคุณธรรม โดยจัดทำหลักสูตรสถานศึกษายึดรูปแบบตามมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาแกนกลางขั้นพื้นฐานที่เน้น ความรู้ ทักษะกระบวนการ สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในส่วนของ การสื่อสารด้วยภาษาพูดนั้นมีความสำคัญที่การออกเสียง ถ้าผู้พูดออกเสียงได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วชัดเจน ก็จะทำให้การสื่อสารเป็นไปตามวัตถุประสงค์ แต่ถ้าออกเสียงไม่ชัดเจนหรือผิดเพี้ยนไปก็จะทำให้การสื่อความหมายผิดตามไปด้วย ซึ่งส่วนมากมักจะประสบปัญหาในประเด็นของการออกเสียง “ควบกล้า”

กรมวิชาการ (2546 : 168 - 169) ได้ให้ความหมายของอักษรควบหรือ ตัวควบกล้าไว้ดังนี้ “อักษรควบ หรือ ตัวควบกล้า” คือ พยัญชนะที่ควบกับ ร ล ว ประสมสระเดียวกันออกเสียงควบกล้ากันเป็นพยางค์เดียว โดยออกเสียงวรรณยุกต์ตามพยัญชนะตัวหน้าแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. อักษรควบแท้ ได้แก่ อักษรควบที่ออกเสียงพยัญชนะ 2 ตัวควบกล้ากันดังนี้
  - ก. พยัญชนะตัวหน้า ก ข ค ต ป พ ควบกับ ร เช่น กราบ ขริม ครั่ง เตรียม โปรต พร้อม ฯลฯ
  - ข. พยัญชนะตัวหน้า ก ข ค ป ผ พ ควบกับ ล เช่น กล้อง ขลุ่ย คล้าย เปลี่ยน ผลัก เพลง ฯลฯ
2. อักษรควบไม่แท้ ได้แก่ อักษรควบที่ออกเสียงพยัญชนะตัวหน้าเพียงตัวเดียวหรือออกเสียงเป็นอย่างอื่นดังนี้
  - ก. พยัญชนะตัวหน้า จ ช ศ ส ควบกับ ร จะออกเสียงพยัญชนะตัวหน้า ไม่ออกเสียง ร กล้า เช่น จริง ไชรั ศรี สร้าง ฯลฯ
  - ข. พยัญชนะตัวหน้าเป็น ท ควบกับ ร จะออกเสียงเป็น ซ เช่น ทรวง ทราบ ทรด โทรม ฯลฯ

การออกเสียงไม่ชัดเจนในการพูดและการอ่านเกิดขึ้นทั้งในหมู่นักเรียนและผู้ใหญ่ โดยเฉพาะคำที่ใช้อักษร ร ล ควบกล้ำ ซึ่งเด็กไทยในปัจจุบันมีปัญหาการพูดไม่ชัดเจน หรือการอ่านออกเสียงไม่ชัด ทั้งนี้อาจเกิดจากการติดสำเนียงภาษาถิ่นของตนเอง ทำให้เวลาอ่านหรือพูดออกเสียงไม่ชัดหรือผิดเพี้ยนไป กลายเป็นการสื่อสารที่ล้มเหลว และสาเหตุหนึ่ง คือ การเลียนแบบ ศิลปิน ดารา นักร้อง รวมถึงสื่อต่างๆ ที่ไม่สนสนใจว่าคำที่ตนเองพูดหรืออ่านออกมานั้น ถูกต้องตามหลักภาษาไทยหรือไม่ เมื่อออกเสียงผิด หรืออ่านออกเสียงผิดก็ทำให้เข้าใจความหมายผิดด้วยเช่นกัน เปลื้อง ณ นคร (2521 : 34) ได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า “อีกส่วนหนึ่งของภาษาที่รู้สึกเสื่อมไปมากคือการออกเสียงไม่ชัดเจนตามตัวอักษร เช่น เสียง ร ล และเสียงควบกล้ำ มีการออกเสียงผิดมากขึ้น ทั้งในทางวิทยุ โทรทัศน์ และการพูดเนื่องในโอกาสต่างๆ”

พยุง ญาณโกมุท (2501 : 624) ได้กล่าวถึงสาเหตุการออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัดเจนว่า

1. เกิดจากการเอาอย่างผิด เด็กเอาอย่างผู้ใหญ่ เช่น เด็กจีนที่เกิดในไทยเอาอย่างบิดามารดาของตนที่พูดภาษาไทยไม่ชัด ส่วนมากมักจะพูดคำที่ใช้อักษรควบ ร ล ว ไม่ชัดจะพูด ปลา เป็น ปา ครู เป็น คุณ นอกจากเลียนแบบผู้ใหญ่แล้วเด็กยังเอาอย่างเพื่อนด้วย

2. อวัยวะการออกเสียงบกพร่อง อวัยวะที่ออกเสียงที่เกี่ยวกับการออกเสียงคำควบกล้ำมีดังนี้

2.1 ริมฝีปาก ถ้าริมฝีปากแหงหรือไม่สามารถห่อหรือจีบได้ เด็กจะไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะ ป ว พ ได้ถูกต้อง จะทำให้ไม่สามารถออกเสียงที่ใช้อักษรควบได้ชัดเจน

2.2 ลิ้น นับว่าเป็นสิ่งสำคัญมากที่ใช้ในการออกเสียงอักษรควบ ถ้าลิ้นแข็งมีขนาดเล็กใหญ่เกินไปหรือว่าสั้นผิดปกติย่อมทำให้ไม่สามารถออกเสียง ก ข ค ร ล ได้ถนัด

2.3 ฟัน หมายถึง ฟันหน้า ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการออกเสียงคำที่ใช้อักษรควบถ้าฟันเสีย เช่น ฟันหน้าฟันเหยิน หรือฟันห่างก็จะทำให้ออกเสียงไม่ดี

3. ปัญหาจากการสอนของครูในชั้นประถมศึกษาวางรากฐานไว้ไม่ดี ออกเสียงไม่ชัดเจน ไม่เอาใจใส่แก้ไขฝึกหัดเด็ก เด็กจะจำผิดตั้งแต่แรก เกิดความเคยชินติดนิสัยการออกเสียงไม่ชัดเจนหรือออกเสียงผิดพลาดไปได้

สุदारัตน์ เอกวานิช (2519 : 8) ได้กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงคำที่ใช้อักษร ร ล ควบกล้ำว่ามีลักษณะดังนี้

การออกเสียงพวกที่ใช้อักษร ร และ ล ควบกล้ำ ร เป็นพยัญชนะลิ้นร้าว ล เป็นพยัญชนะข้างลิ้น ลักษณะปลายลิ้นจรดโคนลิ้น ลิ้นงอและม้วนให้ลมออกข้างลิ้น ได้แก่ กร กล ขร คร คล พร ปล ทร และ ผล คำเหล่านี้ส่วนใหญ่ผู้ที่ออกเสียง ร ล ไม่ชัดเจนจะมีปัญหา คือ ออกเสียงคำที่มีอักษร ร ล ควบกล้ำไม่ชัดเจนตามไปด้วย จะออกเสียงสับสน เช่น ปลาบปลื้ม เป็น ปราบปริ่ม พรวดพราด เป็น พลวดพลาด เป็นต้น หรือไม่ออกเสียง ร ล ที่ควบกล้ำอยู่เลย เช่น ตรง ออก เสียง

เป็น ตง เพราะออกเสียงได้ง่ายกว่า และไม่ได้รับการฝึกฝนให้ออกเสียงให้ถูกต้อง เมื่อเคยชินเข้าก็พอใจที่ออกเสียงตามสบาย ไม่ต้องรัวลื่นหรือท้อลื่น เราจึงได้ยินคำเหล่านี้อยู่เสมอ เช่น จะปับปุง เปียนแปงปะเทศ

ปัญหาในการออกเสียงคำที่ใช้ ร ล ว ควบก ล้ำ นั้นพบเห็นได้เสมอซึ่งสามารถสรุปเป็น ปัญหาใหญ่ ๆ ได้ 3 ด้าน คือ

1. ด้านครูผู้สอน คือ ตัวครูผู้สอนบางท่านไม่เห็นความสำคัญของภาษาไทย วางรากฐานเด็กตั้งแต่ระดับต้น ๆ มาไม่ดี ครูออกเสียงเป็นตัวอย่างไม่ชัดเจน ครูขาดการเอาใจใส่แก้ไขฝึกฝน เมื่อพบว่าเด็กอ่านไม่ถูกต้อง

2. สภาพแวดล้อม คือ ผู้ปกครอง เพื่อน และผู้ที่เด็กได้พบเห็นเป็นส่วนใหญ่พูดไม่ชัดทำให้เด็กเลียนแบบการพูดที่ผิด เช่น การเลียนแบบศิลปิน ดารา นักร้อง รวมถึงสื่อต่างๆ ที่ไม่สนสนใจว่าคำที่ตนเองพูดหรืออ่านออกมานั้น ถูกต้องตามหลักภาษาไทยหรือไม่ เมื่อออกเสียงผิด หรืออ่านออกเสียงผิดก็ทำให้เข้าใจความหมายผิดด้วยเช่นกัน เช่น เสียง “ร” “ล” และเสียงควบก ล้ำ มีการออกเสียงผิดมากขึ้น ทั้งในทางวิทยุ โทรทัศน์ และการพูดเนื่องในโอกาสต่างๆ”

3. ความบกพร่องทางด้านร่างกาย คือ อวัยวะในการออกเสียงบกพร่อง เช่น ปากแหง ลิ้นสั้น หรือฟันห่าง เป็นต้น

ในการแก้ไขปัญหาการออกเสียงคำควบก ล้ำ ให้ชัดเจนและถูกต้องนี้ สามารถกระทำได้โดยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือนักเรียน ฉะนั้นการฝึกหัดให้นักเรียนออกเสียงคำควบก ล้ำ อยู่เสมอนั้นจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความชำนาญและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ในการฝึกทักษะจำเป็นต้องอาศัยแบบฝึกหัดเพื่อฝึกฝน และทบทวนบทเรียนต่างๆ ครูส่วนมากจะใช้แบบฝึกหัดที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียนให้นักเรียนฝึกหัดหลังการเรียน ดังที่สายสุนีย์ สุกุลแก้ว (2534 : 31) กล่าวว่าหนังสือแบบเรียนบางเล่มมีแบบฝึกหัดเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลย ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครู โดยตรงที่จะสร้างแบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับเรื่องที่สอนเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะและเข้าใจมากขึ้น เพราะว่าครูจะทราบปัญหาที่นักเรียนมี และครูจะต้องเลือกให้เหมาะสมกับเรื่องที่สอน เพื่อให้แบบฝึกหัดนั้นมีประสิทธิภาพสูงและเหมาะสมกับนักเรียนมากที่สุดเพื่อจะได้แก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ตรงจุด

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2516 : 10) กล่าวว่า การสอนภาษาไทยให้สนุกต้องพยายามให้นักเรียนทำแบบฝึกให้มากที่สุด และในแบบฝึกที่นักเรียนทำนั้นจะต้องมีข้อผิดพลาด ครูจะต้องชี้แจงให้นักเรียนทราบว่าผิดตรงไหน อย่างไร แต่มีข้อควรระวัง คือ อย่าให้นักเรียนเกิดความอาย และเมื่อเกิดข้อผิดพลาดจะต้องรีบแก้ไขอย่าปล่อยให้ผ่านไปโดยไม่ได้แก้ไขอย่างเด็ดขาด

รัชณี ศรีไพรวรรณ (2517 : 412 - 413) กล่าวถึงหลักในการจัดทำแบบฝึกทักษะว่า

1. ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็กและลำดับขั้นของการเรียนเด็กแรกเกิด ยังมีประสบการณ์น้อย แบบฝึกทักษะจะต้องอาศัยรูปแบบที่สวยงาม จูงใจเด็กและเป็นไปตามลำดับความยากง่าย เพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ

2. ให้มีจุดมุ่งหมายว่ามุ่งจะฝึกในด้านใด แล้วจัดเนื้อหาให้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้ครูต้องจัดทำไว้ล่วงหน้าเสมอ

3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็ก ถ้าสามารถแยกตามความสามารถแล้วจัดทำแบบฝึกเพื่อส่งเสริมเด็กแต่ละกลุ่มได้ก็ดียิ่งขึ้น

4. ในแบบฝึกต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ ให้เด็ก ๆ สามารถทำตามคำสั่งได้

5. แบบฝึกต้องมีความถูกต้อง ครูจะต้องตรวจพิจารณาให้ถี่ถ้วน อย่าให้มีข้อผิดพลาดได้

6. การให้เด็กทำแบบฝึกแต่ละครั้งต้องให้เหมาะสมกับเวลา และความสนใจของเด็กเล็ก ๆ ย่อมสนใจจะทำสิ่งใดอยู่ได้ไม่นาน

7. ควรทำแบบฝึกหลาย ๆ แบบ เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้กว้างขวางและส่งเสริมให้เกิดความคิด

สุจริต เพียรชอบ; และ สายใจ อินทร์พรชัย (2523 : 52 - 62) กล่าวถึง การสร้างแบบฝึกว่าต้องยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยา ดังนี้

1. กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercises)

ซึ่งกล่าวว่า สิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องแคล่วและสามารถทำได้ดี (Law of use) ในทางตรงกันข้าม สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกหัด หรือทอดทิ้งไปนานแล้วย่อมจะทำได้ไม่ดี (Law of disuse)

2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรคำนึงถึงว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ความถนัด ความสามารถและความสนใจต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกจึงควรพิจารณาถึงความเหมาะสมคือ ไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไป และควรมีหลายแบบ

3. การจูงใจผู้เรียน โดยการจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจของนักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึกและช่วยยั่วยุให้ติดตามต่อไป

4. ใช้แบบฝึกสั้น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

ในการสร้างแบบฝึกสำหรับเด็กมีองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ ดังนี้

ศศิธร สุทธิแพทย์ (2517 : 72) ได้ศึกษาพบว่า แบบฝึกที่นักเรียนสนใจและกระตือรือร้นที่จะทำเป็นแบบฝึกที่ดีมีลักษณะดังนี้ คือ ใช้หลักจิตวิทยา สำนวนภาษาง่าย ให้ความหมายต่อชีวิต คิดได้เร็วและสนุก ปลูกความสนใจ เหมาะกับวัยและความสามารถ อาจศึกษาด้วยตนเองได้

นิตยา ฤทธิโยธี (2520 : 1) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ตีพิมพ์นี้ คือ เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับระดับวัยหรือความสามารถของเด็ก มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ทำให้เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่าย ใช้เวลาเหมาะสม คือ ไม่ใช้เวลานานหรือเร็วเกินไป เป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ

ในการจัดทำแบบฝึกทักษะจะต้องคำนึงถึง จุดมุ่งหมาย เพื่อแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ใช้หลักจิตวิทยา เพื่อเร้าความสนใจ และพิจารณาความแตกต่างระหว่างบุคคล แบบฝึกต้องมีความถูกต้องและมีเนื้อหาตรงกับความสนใจของนักเรียน แบบฝึกต้องใช้เวลาเหมาะสมไม่ควรใช้เวลานานเกินไปจนทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย ใช้รูปแบบของแบบฝึกที่หลากหลายที่ฝึกในทักษะเดียวกัน มีคำชี้แจงชัดเจนและใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัย ทำให้นักเรียนทำแบบฝึกจากง่าย ๆ ก่อนแล้วจึงเพิ่มความยากขึ้นเป็นลำดับ

การออกเสียงคำควบกล้ำให้ชัดเจนนั้นสามารถแก้ไขได้ถ้าได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอและสม่ำเสมอ ฉะนั้นการให้นักเรียนได้ฝึกออกเสียงคำควบกล้ำอยู่เสมอจะทำให้นักเรียนสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ดังที่มีนักวิจัยหลายท่านได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำได้ผลการวิจัยดังนี้

วิไลวรรณ วิเศษน้อย (2522 : 48 - 52) ได้ศึกษาและสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ ร ล และ ว สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี จำนวน 60 คน ใช้แบบฝึก 16 แบบ ฝึกในเวลา 10 ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษร ร ล ว ก่อนและหลังฝึกแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า หลังจากการฝึกนักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำได้ถูกต้อง

กาญจนา สังสอาด (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่มีภาษาอีสานเป็นภาษาถิ่น โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านวังตะเฆ่ อำเภอหนองบัวระเหว จังหวัดชัยภูมิ ทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นกับนักเรียนที่มีปัญหาการอ่านจำนวน 15 คน กับนักเรียนที่มีปัญหาการเขียนจำนวน 15 คน จากนั้นนำแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่าน และแบบฝึกแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนไปฝึกกับกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ก่อนฝึกและหลังฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงว่าหลังการฝึกแล้วนักเรียนมีความสามารถในการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำ ร ล ว ได้สูงขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำของนักวิจัยหลายท่านดังกล่าวมาพบว่า ในการเรียนแต่เฉพาะในบทเรียนเพียงอย่างเดียวย่อมไม่เพียงพอที่จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะทางภาษาได้ดี การฝึกออกเสียงคำควบกล้ำให้ประสบผลสำเร็จนั้น การใช้

แบบฝึกถือได้ว่าเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ ดังนั้นครูจึงต้องสร้างและนำแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้การฝึกทักษะนั้น จึงประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัย ได้สังเกตจากพฤติกรรมการอ่านออกเสียงควบกล้ำของนักเรียน พบว่า นักเรียนชั้น ม.1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ พบว่า นักเรียนในห้องบางส่วน อ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ไม่ชัดเจนและไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขและพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาไทย สาระที่ 1 การอ่าน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกแบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำมาใช้ เพื่อแก้ไขปัญหาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ และเป็นการวางรากฐานการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้แก่ นักเรียน ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการสื่อสาร การดำเนินชีวิตประจำวัน และเพื่อการศึกษาต่อไปในอนาคต โดยมีขั้นตอนการฝึกแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การฝึกฟังเสียงคำควบกล้ำ ร ล ขั้นที่ 2 การฝึกออกเสียงควบกล้ำ ร ล ซึ่งจะนำมาใช้ในขั้นตอนของการฝึกเพื่อสร้างเป็นแบบฝึกพัฒนาการอ่านคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในครั้งนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านคำควบกล้ำของเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ

สมมุติฐานการวิจัย

- 1.แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. ทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนด้วยชุดแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
  - 1.1 ประชากร คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ แขวงบางขุนพรหม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน
  - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ แขวงบางขุนพรหม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 15 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. ตัวแปร

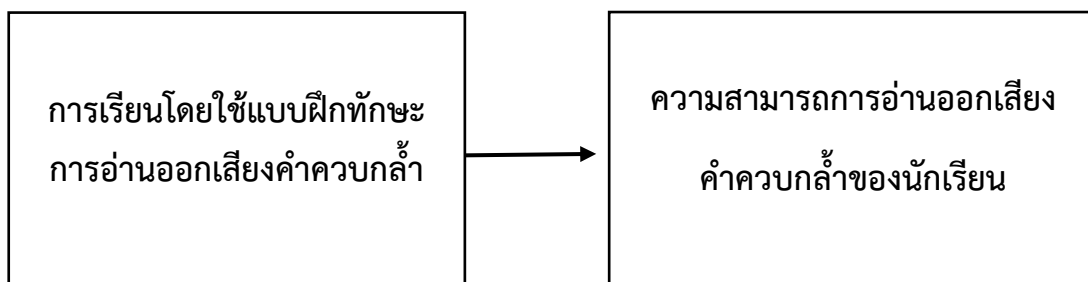
2.1 **ตัวแปรต้น** คือ การเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

2.2 **ตัวแปรตาม** คือ ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียน

ระยะเวลาและสถานที่ในการทดลอง

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำ จำนวน 10 ชั่วโมง ในห้องเรียนโรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ แขวงบางขุนพรหม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดการวิจัย

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) ซึ่งดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ one - group pretest – posttest design (ลิ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2536 หน้า 216)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ แบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ แผนการสอนการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ การสร้างเครื่องมือในการพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีขั้นตอนดังนี้

1. **ศึกษาเอกสาร** ตำรา หนังสือเรียน เกี่ยวกับหลักสูตร มาตรฐาน ตัวชี้วัด หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ ทฤษฎี และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำ

กำหนดเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ วิเคราะห์กระบวนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ และการออกแบบแบบฝึกทักษะ

2. สร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้เขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำ จำนวน 5 แผนละ 2 ชั่วโมง สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำ จำนวน 5 ชุด สำหรับใช้ฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล แบบมีพยางค์เดียว และสองพยางค์ อ่านคำควบกล้ำ ร ล จากประโยคที่กำหนด อ่านคำควบกล้ำ ร ล จากนิทานที่กำหนด อ่านคำควบกล้ำ ร ล จากบทร้อยกรองที่กำหนด และสร้างแบบวัดทักษะการอ่านคำควบกล้ำ สำหรับวัดทักษะการอ่านออกเสียงก่อนเรียน (Pre Test) และหลังเรียน (Post Test) โดยมีเนื้อหาสาระสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และแนวคิดของผู้เรียน

ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ และแบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ได้นำแบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องระหว่างคำถามของแผนการจัดการเรียนรู้ กับจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ คัดเลือกข้อที่มีค่าดัชนี IOC ตั้งแต่ 0.60 – 1.00

นำแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองฝึกกับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน โดยผู้วิจัยมีเกณฑ์ให้คะแนน คือ อ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน อ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ไม่ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. วิธีทดลอง และเก็บข้อมูลโดยใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำ จำนวน 10 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ห้องเรียนโรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ แขวงบางขุนพรหม เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1. นำแบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำก่อนเรียน ให้นักเรียนอ่านแล้วบันทึกคะแนน เพื่อศึกษาความรู้เดิมและวัดทักษะ

ขั้นตอนที่ 2. นำแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้จัดทำไว้

ขั้นตอนที่ 3. หลังจากจัดกิจกรรมกระบวนการเรียนรู้ครบถ้วนแล้ว ให้ผู้เรียนทำการทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำหลังเรียน แล้วบันทึกคะแนน

ขั้นตอนที่ 4. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลตามสูตรที่กำหนดไว้

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากการรวบรวมข้อมูลมีลำดับดังนี้

1. นำแบบทดสอบมาตรวจสอบให้คะแนนแล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์
2. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป โดยทำการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
3. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผลการจากการทดสอบก่อนเรียน (Pre Test) และการทดสอบหลังเรียน (Post Test) โดยทำการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
4. วิเคราะห์ผลจากคะแนนที่ได้จากการบันทึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ
5. เปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนโดยใช้สถิติ (t - test dependent sample)

สรุปผลการวิจัย

1. ได้แบบวัดทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำที่มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะเท่ากับ 0.87
2. ได้แบบฝึกทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 5 ชุด มีค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกเท่ากับ 82.04 / 86.33
3. ความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ ผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. ความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกพบว่าดีกว่าก่อนการใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยที่ได้นี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุดารัตน์ เอกวาณิช (2520 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว คำควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยทดลองกับนักเรียนหญิงโรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย จำนวน 70 คน ผลการศึกษาพบว่าแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้ ร ล ว ควบกล้ำจำนวน 21 แบบฝึก เมื่อนำไปใช้กับนักเรียนแล้วทำให้นักเรียน มีความสามารถในการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำเพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศรีประภา ปาลสุทธิ (2523 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทดลองใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่าน

ออกเสียงคำควบกล้ำ ปรากฏว่านักเรียนสามารถอ่านคำที่ใช้อักษรควบได้ถูกต้องมากขึ้นหลังจากการฝึก จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น

สรุปได้ว่าการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำโดยการใช้แบบฝึกสามารถพัฒนาการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนได้

2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำสามารถออกเสียงคำควบกล้ำได้ดีกว่าก่อนการเรียน เนื่องมาจากการใช้แบบฝึกการออกเสียงคำควบกล้ำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นทำให้นักเรียนได้ฝึกออกเสียงบ่อย ๆ และมีขั้นตอนการฝึกจากง่ายไปหายาก จนกระทั่งนักเรียนเกิดความเคยชินและสามารถออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น อีกประการหนึ่งคือแบบฝึกเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้การเรียนการสอนด้านทักษะบรรลู่วัตถุประสงค์ได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาการเรียนรู้ของธอร์นไคด์เกี่ยวกับกฎแห่งการฝึกหัด ซึ่งกล่าวว่า สิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ย่อมทำให้ผู้ฝึกมีความคล่องแคล่วและสามารถทำได้ดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยแบบฝึกทักษะ พบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ได้ ครูผู้สอนควรมีการฝึกความสามารถด้านการอ่านนี้อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านที่ดียิ่งขึ้น

2. ควรแบบฝึกทักษะ ไปใช้ในการฝึกทักษะทางการฟัง การเขียน การดู การพูด ซึ่งจะนำไปสู่คุณภาพด้านการใช้ภาษาในระดับสูงขึ้นไป

3. แบบฝึกทักษะที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนควรเป็นแบบฝึกทักษะที่มีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนโดยมุ่งให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ หากครูต้องการแบบฝึกทักษะขึ้นใช้เอง ครูจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการสร้าง และจะต้องทดลองใช้แบบฝึกที่สร้างหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งมั่นใจว่าสามารถใช้ได้ดีตามวัตถุประสงค์

4. การนำแบบฝึกทักษะมาใช้ประกอบการสอนนั้น จะต้องคำนึงถึงวัยของนักเรียน เนื้อหาในการเรียน และสถานที่ จากนั้นจึงคัดเลือกแบบฝึกทักษะที่

สามารถพัฒนาทักษะได้หลายทักษะ

ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับวิธีสอนอื่นๆ นอกเหนือจากการสอนแบบปกติ
2. ควรมีการวิจัยเพื่อการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเสียงคำควบกล้ำโดยใช้แบบฝึกทักษะกับนักเรียนชั้นอื่นๆ

เอกสารอ้างอิง

กาญจนา นาคสกุล, ดร. (2524). ระบบเสียงภาษาไทย.

กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กาญจนา สังสอาด. (2540). การแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านและการเขียน

คำควบกล้ำ ร ล ว ของนักเรียนที่มีภาษาอีสานเป็นภาษาถิ่น. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กำชัย ทองหล่อ. (2533). หลักภาษาไทย . กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.

โกสุมภ์ อาภาศัพท์กุล. (2521). แบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ

“ร” “ล” และ “ว” สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึงราชบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

จรรุวรรณ พิมพะนิตย์. (2540). การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านออกเสียง

คำที่ควบกล้ำด้วยร ล ว วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกม

ในการฝึกทักษะกับการฝึกทักษะตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย).

มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2522). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ฐปะนีย์ นาครทรรพ. (2517). “ข้อสังเกตในการสอนการใช้ภาษา”

เอกสารประกอบการบรรยายการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น.

คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิตยา ฤทธิโยธี. (2520). การทำและการใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ. เอกสารเผยแพร่

ความรู้ทางการสอนภาษาไทย กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.

ประเทือง คล้ายสุบรรณ. (2529). อ่านเขียนคำไทย. กรุงเทพฯ: สุทธิสารการพิมพ์.

ประเสริฐ เขยชิต. (2518). แบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบ “ร” และ “ล”

สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

พยุง ญาณโกมุท. (2501,มิถุนายน). ข้อคิดในการสอนภาษาไทยว่าด้วยการพูดหรือ

การอ่านออกเสียงอักษรควบ. ประชาศึกษา. 18 (1): 624 – 626.

พรรณิ ชูทัย. (2522). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: วรุฒิการพิมพ์.

พรรณธิภา อ่อนแสง. (2532). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียง

คำควบกล้ำของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาวในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกระบวนการคิด

อย่างมีระบบ กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.

(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถ่ายเอกสาร.พยุง

ญาณโกมุท. (2501,มิถุนายน). ข้อคิดในการสอนภาษาไทยว่าด้วยการพูด

หรือการอ่านออกเสียง

อักษรควบ. ประชาศึกษา. 18 (1): 624 – 626.

พรรณิ ชูทัย. (2522). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: วรุฒิการพิมพ์.

พรรณธิภา อ่อนแสง. (2532). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียง

คำควบกล้ำของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นไทยลาวในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกระบวนการคิด

อย่างมีระบบ กับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทั่วไป. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.

(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ถ่ายเอกสาร.

ยุพา บุญทวีสุข. (2535). ผลของการซ่อมเสริมด้วย “วิธีที่สอนน้อง” ที่มีต่อความ

สามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5.

กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ลออ การุณยวณิช. (2517). วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองธรรม.

วิชากร, กรม. (2546). หนังสือแบบเรียนภาษาไทยพื้นฐาน ชุด สาระดัดละที่กษสัมพันธ์

เล่ม 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพฯ: ครูสภา.

วิไลวรรณ วิเศษน้อย. (2522). การสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนคำที่ใช้อักษรควบกล้ำ

ร ล และ ว สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

ศรีประภา ปาลสุทธิ. (2523). การสร้างแบบฝึกการอ่าน ร ล ว ควบกล้ำ

สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

ศรีสุนทรไวยหาร, พระยา. (2504). นิตินสารสาธก. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา.

สุจริต เพียรชอบ; และสายใจ อินทร์มรรย. (2535).

วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุดารัตน์ เอกวานิช. (2520). การสร้างแบบฝึกการอ่าน ร ล ว ควบกล้ำ

สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2538). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุวิมล ต้นปิติ. (2535). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียง

คำที่มี ร ล ว ควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการฝึกทักษะ

โดยใช้เกมและการฝึกทักษะโดยใช้กิจกรรมในคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม.
(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

เสาคณธ์ ศรีพุทธติลก. (2537). ผลของการใช้เทคนิคแม่แบบควบคู่กับการเสริมแรง
ที่มีต่อการอ่านคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนบ้านราษฎร์ดำเนิน อำเภอนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ.
ปริญญาโท กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อนันต์ ทิพย์รัตน์. (2515). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับ
การเขียนคำกล้ำของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

อนุমানราชธน, พระยา. (2517). นิรุกติศาสตร์. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา.